

dant Foretagende skulde lykkes, maatte give Administrationen temmelig frie Hænder, for under mødende, veylende Forhold hurtigt og bestemt at kunne træffe de Forandringer, som maatte være nødvendige for, at Driften kunde føres paa den for Publikum og Statskassen heldigste Maade. Det er de samme almindelige Betragtninger, hvorfra jeg er gaaet ud ved Affattelsen af dette Lovforslag, og jeg har ikke lagt Skjul paa, at jeg ikke tror, det er nyttigt for Jernbanedriften, at man i væsentlig Grad indskrænker den Myndighed, der dengang blev givet Administrationen, ligesom jeg tror, at man maa finde sig i, at Administrationen paa dette Omraade staar i et andet Forhold til Lovgivningsmagten end paa andre Omraader, naar man vil, at det skal føre til heldige og heldbringende Resultater.

Jeg skal tillade mig nogle Bemærkninger med Hensyn til de Indvendinger, der ere gjorte mod Lovforslaget i det Hele. — Den første er den, at Gagerne i det Hele synes at være satte uforholdsmæssigt høit, i Særdeleshed for Direktørens Bekommende. Forholdet er jo her det, at man ikke egentlig søger at forbedre hans Stilling, i alt Fald kun ubetydeligt, hvilket sidste har sin fornuftige Grund i, at det er utvivlsomt, at hans Arbeide og Ansvar nu er langt betydeligere, end det var den Gang, da han ved Overtagelsen af det paagjældende Statsembede blev gageret med den Løn, som han hidtil har havt, nemlig med en fast Løn af 6,000 Kr. og med Halvdelen af Nettogjennemsnitsudbyttet af Driften af 1 Banemil. Men Forholdet er det, at han nu ikke har det, som han havde den Gang, da hans Forretning var mindre og hans Ansvar ligesaa; det er en naturlig Følge af Jernbanenettets store Udvidelse til Egne, der i alt Fald foreløbig ikke have givet et nær saa stort Nettoresultat, som de tilstedeværende have gjort, at Gjennemsnitsudbyttet pr. Banemil er sunket overordentlig betydeligt. Jeg har allerede ved Sagens Forelæggelse i Thinget gjort opmærksom paa, at, medens Gjennemsnitsudbyttet af Banemilene i det for Driften heldigste Finantsaar, — jeg tror, det var i Finantsaaret 1874—75, — var steget til over 16,000 Kroner, saa ere vi nu i det Finantsaar, for hvilket den sidste Beretning foreligger, komne ned til en Gjennemsnitsindtægt af noget over 11,000 Kroner, men at dette har en ganske overordentlig Indflydelse ogsaa paa Direktørens Løn, er jo plensynligt, og det synes jo ogsaa at være en Urimelighed, at Lønnen skal aftage i samme Forhold, som Arbeidet tiltager, hvilket har været Tilfældet. Det er Grunden, hvorfor man har foreslaaet at give ham en Løn, der sikkrer ham en stadigere og sikkrere Indtægt samtidig med, at hans Indtægt nogenlunde kan rette sig efter det Antal Banemil, der kommer ind under Statens Drift. Man har troet, at det kunde opnaas ved det Forslag, der

her er stillet, om at nedsette hans faste Pengeløn til 2,500 Kr., men give ham en anden fast Indtægt, nemlig 50 Kr. af hver Banemil, der er under Drift, samt Halvdelen af Gjennemsnitsudbyttet af 1 Banemil. Derfom man turde gaa ud fra den Forudsætning, at Gjennemsnitsudbyttet af Banemilene i en nærmere eller noget fjernere Fremtid vilde stige til det, det var i det Aar, i hvilket det stillede sig gunstigt, hvilket jeg tror vil være et noget for rosenrødt Stjer at se Fremtiden i, af Hensyn til, at de Strækninger, hvortil vi nu have udvidet vore Jernbaner, i Virkeligheden ikke give Udbytte til en saa fordelagtig Drift, som de Strækninger, vi tidligere havde i Drift, saa vil Resultatet deraf blive, at hans Gage kan stige til omtrent 16,000 Kr. eller 8,000 Rd., hvilket ikke kan anses for nogen overdreven Løn for en Mand, der har et saa stort Ansvar som Direktøren for Jernbanerne, og for en Mand, der hidtil har vist en saa stor Dygtighed i sit Embede som han, særlig naar man ser hen til, at det private Selskabs Direktør i Kjøbenhavn, saa vidt jeg veed, er aflagt med en Lønning, der kommer op dertil eller endogsaa maa ske er højere. Der er imidlertid ikke nogen nær Udbytte til, at hans Løn vil kunne stige dertil, og jeg antager det for givet, at der i ethvert Tilfælde ikke i nogen nær Fremtid vil være Udbytte til, at han vil kunne naae en højere Løn, end han naaede i det Aar, da hans Gageringsforhold stillede sig gunstigt. Jeg tror, som sagt, ikke, at man vil kunne sige, at det er nogen overdreven høj Løn, eller at man ikke har taget tilbørligt Hensyn til Statens Lærv ved at normere hans Løn paa denne Maade. — Hvad de øvrige i Lovforslaget foreslaaede Lønningsbestemmelser angaar, flutte de sig i det Væsentlige til de allerede bestaaende. Det er et meget lille Tillæg, der er tilstaaet enkelte af disse Bestillingsmænd; i alt Væsentligt er det den Indtægt, som de i Virkeligheden have havt i de senere Aar, det vil sige den Løn, der er tilstaaet dem efter det tidligere Lønningsreglement med Tillæg af det Dyrtdstillæg, som de allerede have havt i flere Aar. Jeg tror ikke heller, at man vil kunne finde, at dette Tillæg er overdrevent; men jeg maa bekræfte den Opsættelse, som det erede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds, (Berg) har udtalt, og som ikke synes at have været til Stede hos de tidligere Løbere, nemlig, at dette Lønningsreglement allerede er traadt i Kraft den 1ste April 1878 og altsaa ikke kan forandres. Naar det erede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds har ment, at det havde været rigtigere at opsætte Vedtagelsen af et saadant Lønningsreglement, indtil der var foregaaet en Forhandling med Lovgivningsmagten, saa har han ikke modsagt Ministeriets Besjæftelse til at give et saadant Lønningsreglement; denne maa jeg ogsaa paa det Allerbestemteste fastholde, og naar vi have freedet til at give dette Lønningsreglement, saa er